

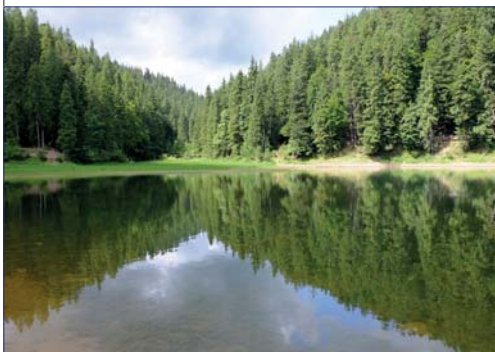
Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2019/10

Kárpátaljai kirándulás

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Gyülekezeti kirándulás Kárpátalján

Kirándulni jó: eddig ismeretlen tájakat látni, új ismereteket szerezni, és kapcsolatokat építeni az útitársakkal.

Gyülekezetünk 2019. augusztus 8 és 11 között rendezett kárpátaljai kirándulása kitűnő alkalmat kínált mindezekre. A kirándulást a Rákóczi Szövetség anyagilag támogatta, köszönet érte.

A táj

A hajdúság, nyírségi táj síkságát váratlan látvány töri meg a beregszászi hegy, majd továbbhaladva a munkácsi várhegy tetején a vár és a messzire látszó turulmadár a vár fokán. Utunk első állomása.

Szokatlan élmény számunkra ezen a tájon a sok kisebb nagyobb vízfolyás, csermely, patak, folyó: a Latorca, a Szalóka-patak, az Ökrös-patak, a Nagy-ág, a Talabor folyó és a vízesések az Asszonyok-könyve és a Sípot, a varázslatos Szinevéri tó. A vizek fontosak, mert az utak csak a vizek folyásának mentén haladnak.

A hegyek

Az alföldi ember számára egyszerre megdöbbentő és varázslatos. A Keleti-Kárpátok legmagasabb csúcsai ezen a vidéken vannak (1500-1700m). A hegyek között hegyi patakok mentén járni eddig ismeretlen élmény volt számunkra. A patakok halk csobogása, a fenyőerdők illata emlékként megmarad mindenkinek.

A nyári hőség ellenére itt kellemes a napsütés, nincs meleg. Ezt akkor éreztük igazán, amikor a negyedik napon Beregszászba érve, a sík vidékre jellemző „elviselhetetlen” hőséggel talákoztunk. A táj lenyűgöző: A Vereckei-hágó emlékművénél állva, a hegyek egymást követő vonulatában gyönyörködve, vagy a Krasz-

na havas Kanora-gerincén megpihelve elláttunk a Tisza forrásvidékéig a szikrázó napsütésben. Igaz, délelőtt itt megáztunk, mert a felhőkben jártunk, a szó szoros értelmében. A hegyek időjárása nagyon váratlan változásokra képes.

Új ismeretek

Talán a történelemmel kellene kezdeni: a honfoglalás és a Rákócziak földjén jártunk.

Felemelő élmény volt a vereckei emlékműnél Püski nagytiszteletű úr megemlékezése, a közös ének, az itt készített közös fénykép. Munkács várában Zrínyi Ilona és a kis Rákóczi Ferenc szobra emlékeztetett a hősi harcokra.

A majd kétszáz évvel későbbi küzdelmeket és a hősies helytállást idézi a II. világháborúból származó Árpád-vonal. Ez a hadmérnöki mestermű védte egy ideig eredményesen keletről hazánkat. A második ukrán front nem tudta áttörni ezt a védvonalat, a harcok emlékeit ma is csak döbbsen és ámulattal nézhetjük és néztük egy kis erdei „hegymászás” után. És még mindig a háború, a tragikus *málenkij robot* emlékezete: Szolyva. Harminc-negyvenezer elhurcolt kárpátaljai magyar emlékhelye. Ma már szépen

Gyülekezeti kirándulás Kárpátalján

gondozott emlékhely, hatvan évig beszélni sem lehetett róla, pedig csaknem mindenkit érintett ez a tragédia. Horkay Sámuel idegenvezető elbeszélését döbbenet hallgatták a jelenlévők a koszorúzáskor. A sok komor emlékhely után derűsebb élmények: az ifjúság vizéből ihatott, aki el tudott menni a beregvári parkban a forrásig. Kevesen vállalták.

Volt részünk igazi gyalogtúrában is a Szinevári tóhoz és a Sipot-vízeséshez másfél kilométeres séta vezetett. Patakpart, fenyves erdő, és tábla: medveveszély. Túl hangosak voltunk, medvét nem láttunk. A vízesés szép volt, harminc méterről bővizű patak folyt alá. A tóhoz és a vízeséshez az is eljuthatott, aki nem akart gyalogni, „taxiba” szállhatott és a zötyögős úton „kényelmesen” jutott céljához.

Más alkalommal frissítő ásványvízforrásból enyhíthettük szomjunkt. Errefelé sok ilyen gyógyhatású forrás található.

A beregszentmiklósi várkastély rekonstrukciós munkáit Bartos József festőművész végzi önerőből. Rendkívüli az az anyagi, szellemi és fizikai erőfeszítés, amit a vár felújításáért és lehetséges hasznosításáért végez.

Munkácson és Beregszászon városnéző sétát tettünk, múzeumban voltunk. Bereg-

szászon a helyi református templomban istentiszteleten vettünk részt. A gyülekezetet egy kedves énekkel köszöntöttük és beszélgethettünk a gyülekezet tagjaival. Az ismeretszerzés régi, bevált módja az útitársak rövid előadása egy-egy általuk jól ismert témáról. Így beszélt a Feryemocsárról dr. Lakatos Gyula, a beregszászi bíróság épületében, (ma főiskola) a magyar bíróságok történetéről dr. Balogh Judit, és Szabolcs-Szatmár-Bereg megyét ismertette Török Zsuzsa. A kárpátaljai költőkről beszélt Detrich János. Külön köszönet a reggeli áhítatot tartó kedves útitársaknak Kunné Ország Mariannak, Kozma Györgynek, Püski Lajos nagytiszteletű úrnak.

Kapcsolatépítés

A leghosszabb beszélgetésekre az öt óras várakozás adott alkalmat a határon Beregsuránynál.

Az egymás iránti figyelem, a segítőkészség, egy kedves mosoly, a bátorítás a „nehéz” gyaloglások közben, mind-mind az összetartozás élményét jelentette a kiránduláson, és ez remélhetőleg a gyülekezeti alkalmakon is megmarad.

Végezetül köszönet mindenkinek, akik hozzájárultak az út megszervezéséhez és rövid beszámolóikkal színesebbé tették Horkay Sámuel fáradságot nem ismerő munkáját. Külön köszönet Győri János és felesége Kati kiváló szervező munkájáért. Ezzel az úttal teljessé vált az elszakított országrészek meglátogatása, hiszen Erdélyben és a Felvidéken többször voltunk, de jártunk a Délvidéken és Burgenlandban is és most Kárpátaljával is ismerkedtünk.

Dr. Pető Hajnalka

A munka és a táalentumok

Tizenhat éves voltam, mikor eldöntöttem, hogy egyetemen akarok tovább tanulni. Az akkori Kelet-Németország egyik egyházi intézményében töltöttem egy évet munkával és tanulással. Valóban az „orando et laborando” jegyében telt ez az egy év, mely egész további életemet meghatározta.

A Stephanus Stiftung marwitzi intézményének diakónusai kételkedéssel fogadták érkezésem. Mit keres itt egy ilyen fiatal gyerek, ráadásul magyar, a nyelvet sem beszéli rendesen. Mit fogunk ezzel kezdeni, hogy fog ez dolgozni? Fizikai munkát kellett végezni, a konyhán, a kertben, kint a földeken, vagy messzebb.

Egyik alkalommal Usedom szigetére kellett mennünk. Az NDK legkeletibb szigete a Balti-tengeren, januárban nem volt éppen kiesen csábító hely. Gázvezeték-árkot kellett ásnunk a fagyott földbe. Szikrázott a csákány, visszapattant az ásó olyan kemény volt a jeges talaj. Néha a föld alatt vándorkövekre akadtunk, melyeket körbe kellett ásni, kézzel felemelni és kidobni az árokból. Némelyik kő olyan nehéz volt, hogy csak 4-5 ember tudta ezt a műveletet végrehajtani. Két hétig ástuk az árkot, míg végre elkészült. Nem voltam

sem ügyes, sem tapasztalt árokászó, noha beleadtam mindent. A munka utolsó napja azzal telt, hogy a fém gázvezetékcsöveket kellett behelyezni az árokba, majd jöttek a hegesztők és összehegesztették a darabokat. Tikkadtan néztük a szikrázóan hideg januári napsütésben, ahogy a hegesztők a pajzs mögött, szikraesőben varratot húznak a fémre. Nem volt ellenemre a munka, még talán élveztem is valamilyen szintig, de tudtam, hogy az én táalentumaim nem itt vannak. Ha ilyen munkára adtam volna a fejem, akkor a messziről hazatérő gazdának nem tudtam volna duplán vagy triplán visszaadni az egy táalentumot, amit kaptam. Itt határoztam el, hogy valami mást fogok csinálni, amihez talán több tehetségem van mint az árokáshoz.

Végül irodalomtörténész lettem és néderlandista. Remélem, ha egyszer visszatér a gazda a hosszú útról, és számon kér, többet tudok neki majd mutatni egyetlen félelemből földbe rejtett érménél és ezért nem vet ki majd engem a külső sötétségre. Ezt majd ő fogja megítélni. A Németországban töltött egy évért pedig végtelenül hálás vagyok, mert amellett hogy rengeteget tanultam, megtudtam azt is, hogy merre kell keresnem az utam.

Pusztai Gábor

Szeretnék hivatásomban fejlődni...

Debreceni Református Hittudományi Egyetem hatodéves hallgatója vagyok. A gyülekezetből talán többen úgy ismernek, mint a lány a zenekarból, aki zongorázik és énekel.

Lelkészgyerekként nőttem fel, szüleim Tiszavasváriban voltak majdnem 20 évig lelkészek. Nyugdíjazásuk után Hajdúnánásra, majd Hajdúböszörménybe költöztünk. Így a Hajdúböszörmény Kálvin Téri Gyülekezetben konfirmáltam. Abban az időben, mint egy igazi kamasz, hiába laktam Isten házában, nem nagyon érdekelték a hit dolgai.

Gimnáziumi éveim feléig azt mondtam mindenkinek, én lelkész soha nem leszek, sőt még a teológia közelébe sem akarok menni.

Az utolsó évben viszont megszólított Isten, az 1Pt 2,24-et elolvasva értettem meg végre, hogy Jézus mit tett értünk (*„Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg”*).

Az addig „bele nőttem hit”-ből igazi hit lett. Soha nem voltam ugyan igazán távol Istentől, 18 évesen egy évkezdő csendes napon adtam át igazán életem Krisztusnak.

Ekkor jelentkeztem a teológiára, de nem lelkész szakra, mert féltem a héber és a görög nyelv tanulásától. Elkezdtem a katekhéta-lelkipásztori munkatárs szakot és ott az egyik tanítási gyakorlat során éreztem először azt, hogy szeretném minél több emberhez eljuttatni az evangéliumot. Ezért második szakomként elkezdtem a lelkész szakot.

Azóta érzem, hogy a helyemen vagyok, hogy végre Isten útját járom. Addig macacsul próbáltam ellenállni az Ő hívásának, de amint elkezdtem a lelkész szakot, sorra nyíltak ki előttem a kapuk.

Ekkor kezdtem el a gyülekezetben is zenélni, addig csak istentiszteletekre jártam, ekkor pedig elkezdtem bekapcsolódni a szolgálatba és az ifivezetésbe.

Jelenleg az Uzziás ifi vezetésében veszek részt és a gyülekezet zenekara mellett az Első Lépés zenekarral is végezhetek egyfajta zenei missziót.

Mindig nagy álmom volt, hogy a zenélést és a lelkészi szolgálatot együtt csinálhassam, és hála Istennek jelenleg ez megadatik az életemben.

Nagy örömmel tölt el és nagyon hálás vagyok érte Istennek, hogy a Nagyerdei Gyülekezetben lehetek hatodéves. Így több embert megismerhetek, és egyre jobban otthonomnak érezhetem a gyülekezetet.

Szeretném ezt az évet úgy eltölteni itt a gyülekezetben, hogy minél több új dolgot megtanulhassak, hogy hivatásomban fejlődhessenek.

Szabó Angéla Magdolna

Egy lépés Londonban

Az *Első Lépés* zenekarral, aminek többen is tagja vagyunk a gyülekezetből szeptember 12 és 16 között Londonba jártunk, mert meghívást kaptunk az ottani Magyar Református Gyülekezetétől.

Vasárnap a gyülekezeti napon szolgáltunk. A délelőtti és a délutáni istentiszteleten is mi vezettük az éneklést és a két istentisztelet között a gyülekezetrel közös ebéd után pedig külön koncertet adtunk. A legnagyobb élmény számunkra az volt, hogy a gyülekezetben mennyire családias a légkör, hogy mennyire ki vannak éhezve az emberek az ígére. Óriási szeretettel fogadtak bennünket.

A legtöbbünkre a legnagyobb hatással az volt, ahogyan Isten vezetésében bíznak és, hogy milyen alázattal és őszinte örömmel végzik a lelkészek a szolgálatukat. Rengeteg kihívással szembesülnek nap mint nap, mégis mindig újult erővel kezdenek neki az újabb szolgálatoknak. Örömmel láttuk, hogy fiatalok és idősek együtt, egymást segítve vannak jelen a gyülekezetben. Mindannyiunk számára maradandó élmény és lelki feltöltődés volt ez a néhány nap és szívünkbe zártuk a londoni magyar közösséget a várossal együtt.

A zenekar tagjai

Úrréti közösségünk tábora

KLAUS DOUGLASS: 96 TÉTEL AZ EGYHÁZ JÖVŐJÉRŐL

91. JÖVŐT ÁLMODNI AZ EGYHÁZNAK ANNYIT JELENT, MINT ÉLETRE KELTENI GYÜLEKEZETEINKBEN AZ ŐSKERESZTYÉNSÉG ÁLMÁT. ISTEN NEM EGY KÜLÖN, SAJÁT ÉPÜLETBEN LAKIK, HANEM OTT, AHOL AZ EMBEREK LAKNAK.

92. A JÖVŐ EGYHÁZÁRÓL ÁLMODNI ANNYI, MINT ISTEN ÁLMAINAK NYOMÁBA SZEGŐDNI.

95. MEGÁLMODNI AZ EGYHÁZ JÖVŐJÉT ANNYIT JELENT, MINT MAGUNKHOZ ÖLELNI AZ ÚJAT.

96. AZ EGYETLEN ERŐ, AMELY KÉPES VALAMIT JÓRA FORDÍTANI, A HIT, A REMÉNY ÉS A SZERETET EGYÜTTES EREJE.

Ifis évnvítő

- ♦ **Reformációs körséta:** október 27-én, vasárnap 12 órától.
- ♦ **Gyülekezeti hétvége:** november 7-9, csütörtöktől szombatiig, 5 órától.
- ♦ **Újbori úrvacsora:** november 10-én, vasárnap fél 9-kor és fél 11-kor.
- ♦ **Elhunytakra emlékező istentisztelet** november 3-án vasárnap.
- ♦ **Filmklub:** október 19-én szombaton 5 órától.

Nagyterem felújítás

Információ

Kórházlelkészek: Kenézy Kórház – 511-777/1943; **Klinika** – 319-057
Európa Rádió – 94,4 MHz

Szívárvány –

a Debrecen-Nagyterdei Református

Egyházközség hírlevele

4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia Készült 350 példányban

27. évfolyam 10. szám Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma:

11738008-20012917

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Gyülekezeti honlapunk: www.refnagyerdo.hu

Gyülekezeti piknik

